

тикали ги отъ миланското херцогство, Пиемонтъ и Савойа и ги принудили да отстъпятъ: французитѣ — въ Франция, а испанцитѣ — въ генуезската областъ, отъ кждѣто тѣ, слѣдъ смъртъта на Филиппа V, били повикани обратно въ Испания отъ приемника му, Фердинанда VI. Австрийцитѣ завладѣли Генуа, прѣмислили при съдѣйствието на английска-

та флота прѣзъ р. Варъ, нахлули въ Провансъ, завладѣли нѣкои прибрѣжни французски острови, обсадили града Антибъ (Antibes) и опустошавали Провансъ и Дофине. Но въстанието, което произлѣзло противъ тѣхъ въ края на годината въ Генуа, сжщо и недостатъка на храна ги принудили да отстъпятъ (въ края на януарий 1747 година) къмъ Нови.

§ 26.

Похода въ 1747 година.

Дѣйствиата въ Нидерландия и Италия.

Въ Нидерландия въ 1747 година и двѣтѣ страни прѣдположили да дѣйствуватъ по най рѣшителенъ настѣпателенъ начинъ, французитѣ — за да завоюватъ холландска Фландрия и да принудятъ холландскитѣ генерални щати да се откажатъ отъ съюза съ Австрия и Англия, а съюзницитѣ — за да покорятъ обратно Антверпенъ, Брюкселъ, Намюръ и другитѣ, завоювани отъ французитѣ въ прѣдидущата година, крѣпости и градове. Въ априлий съюзницитѣ събрали около 150.000 войски при Бреда, Ендхофенъ и Маастрихтъ, между рр. голѣма и малка Нета. Главнитѣ сили на французската армия, подъ началството на саксонския графъ, се расположили срѣщу тѣхъ задъ р. Дилъ, тогазъ когато генералъ Лёвендалъ съ 21.000 французски войски нахлулъ въ холландска Фландрия и къмъ края на май заелъ цѣлата тѣзи областъ. Уплашени отъ това, холландскитѣ генерални щати, по примѣра на миналото, провъзгласили Вилхелма IV, оранския принцъ, за щатхалтеръ. Но между това главнитѣ сили и на двѣтѣ страни стояли въ бездѣйствие, или пѣкъ се ограничавали съ маневриране, съ прѣдвижения отъ позиция на позиция и съ най нерѣшителни и нищожни дѣйствия въ страната

между двѣтѣ рр. Нети и р. Дилъ. Най послѣ въ края на юний и двѣтѣ армии трѣгнаха къмъ Маастрихтъ, французската — за да обсади и вземе тѣзи крѣпостъ, а съюзната — да не я допусне до това. Въ време на това имъ флангово движение къмъ Маастрихтъ, саксонския графъ атакувалъ (на 2 юлий) съюзната армия, която се намирала подъ началството на кумберландския херцогъ, въ заетата отъ нея укрѣпена позиция при селението Лауфелдтъ, взелъ съ пристѣпъ това селение, гдѣто се намиралъ центра ѝ, сжщо и издигнатитѣ близо до него укрѣпления, и принудилъ съюзната армия въ растройство и съ загуба на 10.000 души и 29 топа да отстъпи къмъ Маастрихтъ и задъ р. Маасъ. Като не се осмѣлилъ да обсади въ тѣзи година Маастрихтъ, тѣй като съюзницитѣ стояли близо до него, саксонския графъ обсадилъ крѣпостъта Бергенъ-оп-Зоомъ и, като я завладялъ слѣдъ 3-мѣсечна обсада, расположилъ армията си на зимни квартири.

Въ Италия австрийцитѣ и сардинцитѣ блокирали Генуа по сухо, а английската флота — по море. Въ юний на помощъ на Генуа трѣгнала за Пиемонтъ една французска армия, подъ началството на Беллиля. Сардинцитѣ отишли насрѣща ѝ, а